

Egy szekrény „margójára”

Alkotó, produktív tevékenységek és hatásuk a közösségépítésre

Somody Beáta Lakatos Menyhért Általános Iskola és Gimnázium

Absztrakt

A cikk a józsefvárosi Lakatos Menyhért Általános Iskolában és Gimnáziumban lezajlott vizuális nevelési projekteket mutatja be. Az iskola Gyermek Alkotókörében valósul meg a szerző által kidolgozott Vizuális Szimbiózis Program, amelyben a cigány kultúrára épülő projektekben zajló közös alkotás a diákok számára egymás életét gazdagító folyamattá vált. A program optimálisan alkalmazkodik térhez, időhöz, kultúrához, emberekhez, témához és funkcióhoz.

Bevezető

A józsefvárosi Lakatos Menyhért Általános Iskola és Gimnáziumban hét éven át alakítottam, formáltam azt a koncepciót, amellyel diákjaimat kölcsönösen hasznos alkotói együttműködésre próbáltam rávezetni. Az általam kialakított *Vizuális Szimbiózis Program* egymás életét gazdagító folyamattá vált, melyben alkalmazkodtunk térhez, időhöz, kultúrához, emberekhez, témához és funkcióhoz.

2009-ben az első ígéretes grafikai munkákra építve 19 fővel megalapítottuk iskolánk *Gyermek Alkotókörét*, ahol egyfajta „vizuális karmesterként” (facilitátorként) kezdtem irányítani tanulóim hatására a cigány kultúrára épülő projektjeinket. Alkotókörünknek bárki tagja lehetett, aki hozzájárult eredményességünkhöz, akadt, aki egyetlen munka elkészülésére, más pedig évekre csapattaggá vált. A közös munkához nem volt egyszerű a felteteleket megteremteni, de a több mint 30, iskolán kívüli kiállításunk is bizonyította érdemességét. (Erről bővebben egy velem készült interjúban: Csernyos és Dénes, 2016).

Intézményünkben az általános iskolai tagozaton majdnem 100% -ban roma/cigány tanulók jártak Budapest VIII. kerületében, Józsefváros szívében. Nevelőtestületünk nagy része állandóan cserélődött, mert nem bírták a fokozott terhelést a nevelő és oktató munkában, a folyamatos hátránykompenzációt, felzárkóztatást az iskolai élet bármilyen területén. Tagadhatatlanul nehéz volt az iskolakép kialakítása ott, ahol a tanulás, a továbbtanulás okozta pozitív üzenetek nem költözhetek be értéként a családok mindennapjaiba. Sokféle értelmezésben hátrányos helyzetűek voltunk, a gyerekek szociokulturális helyzetén túl az iskola, az itt dolgozók és maguk a pedagógusok is sokféle hátránnyal kellett megküzdenek.

Az egyik legkomplexebb pedagógiai folyamatot, a Csíkszentmihályi Mihály által megfogalmazott áramlat-élményt élhettem, élhettük át az ide járó kamasz gyerekekkel 2015-16-ban. Akkor még nem is sejtettük, hogy következő céljainkkal, aktív, alkotó tevékenységeinkkel újra és újra visszakerülünk a flowba, és ezt, mint közösség tapasztaljuk meg, ráadásul az iskola falai között gondjainkat feledve. „Az áramlat-élmény egyik leggyakrabban említett velejárója az, hogy amíg tart, az ember képes elfelejteni az élet minden kellemetlenségét. Ez a tulajdonság annak az eredményeképpen jön létre, hogy az örömteli tevékenységek azt igénylik, hogy az ember teljes figyelmével az előtte álló feladatra koncentráljon - és így egyszerűen nem hagy helyet az elmében a fölösleges információ számára”. (Csíkszentmihályi, 1997, 43. old.)

1. kép: Saját mesénk, a MiraCOOLum DVD borítója a szekrényrel

Ennyi év távlatából is kiemelkedő volt az a munka, amit akkori tanítványaimmal létrehoztunk, Varga Krisztina kolléganőm segítségével. Az osztályom tanulóai a gerincét adták a már említett iskolai alkotóközösségünknek, ezért a velük töltött közös idő, segítette az alábbi célok megalkotását. A legnagyobb szabású, valójában iskolakép formáló projektünket, egyetlen tárgy közös felújításával kezdtük, amely olyan látványosra sikeredett, hogy másokat is meggyőzött, az alkotó, produktív tevékenységeket érdemes támogatni. A projekt pozitív hatása pedig jól érzékelhető egy közösségben és akár azon túl, még külső szemlélő számára is.

Alkotói kaland, egy kísérletből megálmodott valóság

Új osztálytermünkkel egy amortizálódott szekrényt is örököltünk, mely várta, hogy a karbantartó majd helyrehozza. (2. kép) Sajnos, a funkciónak való megfelelés – az ajtóablák visszaszerelése – mégsem volt elég erős inger ahhoz, hogy a szekrény ne legyen további feszültségek levezetésének áldozata...

2. kép: Régi teremkép 2015 januárjában az átalakulás előtt

4. kép: Szekrény-csiszolás

5. kép: Ajtóablák mázolás a rajzteremben

6. kép: Szekrényház festése

3. kép: A MI PILVAX KÁVÉHÁZUNK 2016 március 14-én, az egyedi tervezésű kávé poharainkkal az asztalon, melyet a Strabucks Oktogon céggel közös projektben hoztunk létre (2015 novemberében), a falon saját mesénk (2015 áprilisa) a MiraCOOLum animációjából fríz a printekből

Ennek a bizonyos szekrénynek az újjászületése indította el, majd tovább fejlesztette a további folyamatokat, melyet többszörösen összetett, sokrétű és igazán komplex feladatsorozat követett, amit három szakaszra tudnék bontani: I. Pilvax kávéházi projekt, II. MiraCOOLum (saját mese alkotása, majd kísérleti hangos képeskönyvé animálása (1. kép), III. Kiállítás sorozat (alkotómunkáink bemutatása 3. kép), e cikkben az első projektről írok részletesen.

Pilvax kávéházi projekt

A projekt részei:

- Szekrény felújítása (2015. január)
- Az osztályteremben Pilvax kávéház kialakítása (2015 januárjától március elejéig), és működtetése (2015. március 10-től 14-ig, a továbbiakban iskolanapon 2015. április 11-én, 2016. március 7-11-ig (3. kép) és iskolanap 2016. április 13-16-ig)
- Március 15-i ünnepi műsorunk előadása az iskolai ünnepeken 2015. március 14-én.

A március 15-i műsorért hetedikesekként mi lettünk a felelősek, ezért időben nekikezdünk tervezni, mit is szeretnénk, ami mégis másabb, mint az előző évek előadásai. Új kollégánkra, az osztály napközis nevelőjére, Varga Krisztina magyar szakos tanárra bízam a műsorszerkesztést. A programról szóló beszélgetés közben összefoglaltuk, miről is szól ez az ünnep, milyen fontos találkozási pont volt a forradalom előkészítésében a Pilvax Kávéház. Ekkor egyik diákunk, Ábrahám Filip javasolta: „Mi is csináljunk kávéházat, de igazi kávéházat!”. Az egész osztály kivétel nélkül lázasan helyeselt, olyan egység, kedv és erő volt, a lelkesedésükben, ami példátlan (ezt a szálát vettük fel és hosszasan, két éven át élveztük az ezzel és ebből fakadó élményáradatot). Innen indult az egész tervezési, majd kivitelezési folyamat.

Az osztályterem átalakítása

Az osztályteremünk igazán ideális méretű volt a feladatra, de a hangulata sem osztályteremhez, sem kávéházhoz nem volt hasonló. (2. kép) Tudtuk, hogy le kell festeni a falakat - mást akartunk, látványosan másabbat - kiválasztottuk a zöld színt, a forradalom egyik szimbólumát. A fotón is látható a szekrény, mint domináns tárgy, mennyire uralja a képet, még akkor is, ha nyomorúságos állapotban van, ezért gyorsan jött is a javaslat, hogy „dobjuk ki”. Hiszem, hogy ennél a megoldásnál mindig izgalmasabb a korszerűsítés, ezért elmagyaráztam a gyerekeknek, hogyan tudnánk közösen felújítani, pár óra alatt a rajzteremben raktározott maradék festékek,

tapéták, ecsetek segítségével. Megpróbáltuk, és kapott egy esélyt a fenntarthatóság!

A rajzteremben évek alatt számtalan maradék anyagot halmoztam fel, amit előzetes, főként iskolán kívüli projekt munkákból kaptam, ezekkel gazdálkodtam, így tudtam bevinni egy doboz türkizkék akrilfestéket a diákjaimnak, akiknek nagyon tetszett ez a szín mondták is, ha zöld lenne, pont jó lenne! Hoztam sárga és fehér festékeket, amit ott helyben be is kevertünk, kipróbáltuk, színmintát festettünk és a kapott türkiz zöld szín elnyerte a tetszésüket. Mivel az utolsó óránk volt, ezért azonnal nekiálltunk és átvittük a szomszéd rajzterembe a szekrényt. Letakarítottuk, lecsiszoltuk (4. kép).

Majd ebéd után hozzákezdünk a megszáradt, tiszta felületekhez. A festést főként mosogatószivaccsal végeztük, amellyel lendületesen haladtunk, az akril gyorsan száradt, a szivacs is kiváló a festékfelhordáshoz, így a szekrényünket jó fél óra alatt átfestettük. (5., 6. kép).

Megjavítottuk a szekrénypántokat, levettük a szegélyeket. Évekkel azelőtt egy kollégától, nyugdíjba vonulásakor kaptam egy guriga exkluzív tapétát ezzel a mondattal: „Egyszer majd méltón felhasználod!”. Így lett Sági Mari tanárnő ajándéka meghatározó eleme a kávéházi enteriőrünknek. (7., 8. kép) A hajdani üvegeket a szekrényajtókon régen rétegelt lemezre cserélték, de az is megrongálódott már. Mi erre ragasztottuk fel a szép tapétánkat, majd apró szegekkel

7. kép: Tapéta kasírozása az ajtó"tükörrre"

8. kép: Kész ajtótábla

9. kép: Harmóniateremtés, dekorációs elemek átfestése

rögzítettük őket a helyükre és végül a szegélyléccel leszorítottuk, aminek a mázolásához találtunk némi arany festéket, ami illett a mintához és a reformkorhoz. Közben a terem egyéb látványelemeit is lefestettük a bekevert „szekrényzöld” színünkkel (9. kép).

A szekrényt összeállítottuk, átvittük a termünkbe... harsogott, friss volt és domináns, szép és tekintélyt parancsoló. A 12-15 fő kb. két óra alatt készítette el ezt a varázslatot. Megkértük az igazgatót, Kis Editet, nézze meg, ma mit csináltunk, mert érdemes! Az intézményvezetőnek táva maradt a szája, ahogyan nekünk is, annyira látványos volt. Rögtön javasolta, hogy le kéne festeni a falakat, ez ügyben azonnal hívatta a karbantartót, és ott előttünk meg is bízta a feladattal, így a munkálatok miatti teremcsere is megszervezésre került. Két hét múlva tiszta és szép falak vártak minket, a szekrényünk kivirult. Innen kaptuk a további inspirációt, hogy a padjainkat egyformákra cseréljük, a környező termekben lévőekkel. (10. kép) (Nem volt a felsőben osztályterem, melyben eleve egyformák lettek volna a padok.)

A főbb alapelemek már kialakítottuk, de hiányoztak a meghittséget árasztó tárgyak. Semmilyen füg-

gönyünk nem volt, így én - hajdani egyéb munkából megmaradt anyagból - varrtam sötétítőt a három hatalmas ablakra. Sajnos, nem volt hova felrakni, iskolavezetői segítséget kértünk a függönykarnisok megoldásához, (egy szomszéd iskola pincéjéből kaptunk), így egy hét múlva felkerültek a kész függönyök a helyükre. Alakult a kép, már szép volt, mint osztályterem, szeretünk ott lenni. Felújítottuk a szekrényt, ezért a vezetőség lefestette a falakat, varrtunk függönyt, lettek karnisaink, vagyis mindig kaptunk segítséget, ha mi jártunk előbb egy lépéssel, bízunk benne, hogy ez a meggyőző ok-okozati összefüggés a továbbiakban is segíti terveink megvalósítását.

Az iskola tanárai és diákjai folyamatosan be-benézettek, köszöntek, érdeklődtek, mi folyik nálunk. Mi elmondtuk, hogy szeretnénk volna kicsinosítani az osztálytermünket. Megtapasztaltuk az autotelikus élményt, ami valóban „másik szintre emelte az életünket”, mert mi már szeretnénk iskolába járni, örömmel foglalkoztunk a termünk alakításán, hasznos és büszke embernek éreztük magunkat eddigi munkánk miatt. „Az autotelikus élmény egy másik szintre emeli az életet. Az elidegenedés átadja a helyét az elkötelezettségnek, az unalmat felváltja az öröm,

10. kép: Felújított tanterem, átfestett falak, impozáns szekrény

11. kép: Átalakult osztálytermünk 2015. március elején

a tehetetlenség átváltozik az uralom érzetévé, és a pszichikai energia nem vész el külső cél szolgálatában, ehelyett az Én-érzetet erősíti. Amikor egy tevékenység belső jutalommal bír, az élet már a jelenben igazolást nyer, és nincs szükség arra, hogy túszul ejtsék valami eljövendő képzeletbeli jutalom kedvéért. (Csíkszentmihályi, 1997, 50. old.)

12. kép: Pilvax invitáció, saját grafikai tervezés

Genius loci

Arról azonban még hallgattunk, hogy további céljaink is vannak. Ez a titok, amely a Pilvax kávéház kialakításáról és működtetéséről szólt, bizsergetően izgalmassá tette a napjainkat. Mindenki érezte, nálunk „az idő átalakult”, a gyerekek lelkesen jártak iskolába, délutánonként ott maradtak segíteni, valami változtatással mindig szebb és kellemesebb lett a terem. Átéltük az áramlat-élményt, hiszen szinte csak ezzel foglalkoztunk, erről beszélgettünk, ezt szerveztük és egyre szebbé és ingergazdagabbá alakítottuk az osztályterünket. „Az ilyen élményt nyújtó tevékenység jutalomértéke oly magas, hogy az em-

berek hajlamosak pusztán emiatt végezni tevékenységüket, és még akkor sem nagyon érdekli őket, mi hasznuk lesz az egészből, ha nehéz vagy veszélyes az, amit csinálnak. (Csíkszentmihályi, 1997, 51. old.) Folyamatos volt közöttünk a sutyorgás és ez a kis titok szövetségessé tett minket. A falak kívánták volna a további dekorációt, ekkor jött az ötlet, hogy az elhasznált parafatáblák legyenek stukkót imitáló keretek, melybe a tapétákat belevágtuk, a keretüket zöldre festettük. (11. kép.) A gyerekek segítségével raktam fel a falra, a végleges helyükre, vagyis a karnis felrakást és a falfestést leszámítva minden fizikai és technikai munkát a gyerekekkel közösen csináltunk. Mivel az eredeti Pilvax kávéház már nem létezik és a dokumentum ismeretünk is csekély, nem volt kötelező a formai megfelelés, szabadon kialakíthattuk az ízlésünknek megfelelő, harmonikus kávéházi képet. A reformkort megidéző elemek azonban még hiányoztak, történelemből a hetedikeseim ezt a korszakot vették és megdöbbenésemre együtt 12 egyest gyűjtöttek össze pont abból az anyagrészből, amely karkép megidézésére készültünk. Ekkor jutottak eszembe a dagerrotípiák, az 1844-es Kálvin teret megidéző kép, illetve Petőfi és Kossuth portréja. Elkezdtem keresni olyan eredeti forrásokat, amelyek segítettek megérteni a fogalmakat, az eseményeket. Ezek-

Tudtad?
A Pilvax kávéház ma is ismert nevét Pillwax Károlyról, későbbi tulajdonosáról kapta, aki az 1840-es éveken vezette a kávéházat

14. kép: Tudtad? Információs táblák egyike a kávéház történetéről, melyet az osztályterem előtti folyosó falára helyeztünk el

ből a forráselemekből terveztem meg a PILVAX Kávéházunk invitáló plakátjait, tányéralátétjeit, étlapját. (12., 13. kép) A grafikai, tipográfiai tervezéssel a harmonizálására törekedtem, ezek vissza-visszatérése segített kialakítani a történelmet is megidéző korszakot. Képeket gyűjtöttem hajdanán milyen is lehetett a forradalom és érdekességek után kutattam a híres kávéházzal kapcsolatosan. (14. kép) Ezeket egy-egy újabb „Tudtad?” kérdéssel indítva rövid információként megfogalmaztam és A4-es méretben kinyomtatam. A már előzetesen bevált módszerrel közelítettünk, egy lépéssel előbb jártunk, a grafikai anyagokat a vezetőségnek bemutatam és engedélyt kaptam a színes nyomtatásra, személyesen elintézhettem az önkormányzat által kijelölt, e feladatot ellátó telephelyen a színes printeket, melyekhez fotópapír hiányában famentes rajzlapot használtam, illetve a tányéralátéteket engedéllyel be is lamináltathattam.

Élet a kávéházunkban

Az egész sikert alapvetően a kíváncsiság, mint motiváció generálta. Sikerült egyre jobban fokozni az érdeklődést magunkban és másokban is: Mire vagyunk képesek? Majd amikor eljutottunk ahhoz a ponthoz, hogy berendeztük a kávéházat, jött a következő szint, az életvitel és háztartástani ismeretek gyakorló terepe, a valós kávéházi működtetés.

Leültünk és azon gondolkodtunk, mire lenne szükségünk ahhoz, hogy itt vásároljanak a diákok és a tanárok. Mikor legyen nyitva a kávéház? Szünetekben természetesen, mert tanórákon senki sem

13. kép: Egy csésze kávé a Pilvaxban

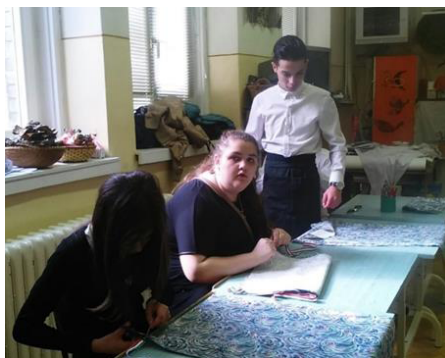

15. kép: Kávéházi szekrényünk árukészlettel feltöltve

jöhet, de csak a 3. szünettől, mert elő kell készíteni a terepet a vendégeknek. Kávéház kávé nélkül nincs, az a felnőtteké, de mit igyanak a kicsik? Teát, tejeskávét, habos kakaót, málnaszörpöt, limonádét! Mennyibe kerüljenek a finomságok? Honnan lesz kávéfőző? Mit egyenek? Kuglófunk nincs, de lehetne krémes, gofri, és persze hamburger, hot-dog! (Ez utóbbi lett a legnépszerűbb.) Honnan legyen rá pénzünk? Mennyit kellene erre köl-

18. kép: Felszolgál a pincér

16. kép: Szalagkötők felvarrása a felszolgálók kötényére

teni? Hol vásároljunk? Listát írtunk és én vállaltam, hogy az osztálynak kölcsönadok 10 000 Ft-ot, és a bevételekből majd visszafizeti az osztály. A következő lépés a helyismeretükön alapult, mit hol és mennyiért vásároljunk? Az egyik délután közösen elmentünk napköziből a közeli élelmiszer-üzletekbe, és az ízlésüknek és a csekélyke pénzünknek megfelelően vásároltunk. Folyamatosan számoltuk, mennyi pénzünk van, miből mennyi kellene, melyik a gazdaságosabb kiszerelés, mire lenne még szükségünk, marad-e még a friss pékárura, vegyünk-e szalvétákat? A megvásárolt árut és a blokkokat - amik az áruk eredetét igazolták - szép szekrényünk zárható ajtaja mögé rejtettük (15. kép), feladata és funkciója is lett, ez lett a raktárunk.

Közben Kriszta nénivel folyt a munka az irodalmi műsorra készülés, aki ráért jött, és nekem segített az általam varrt kötényeket nemzeti szalagos kötővel ellátni, mivel a felszolgálóknak kötényt kellett viselniük. (16. kép)

Megegyeztünk a terem kialakításában, a kiszolgálópultban és a kávéházi asztalokban. Az iskolánkban nem működött sulibüfé, így ezt a hiányt pótoltuk pár napra. Hétfőn megnyitottunk és 4 napon át működtettük, a kezdeti érdeklődést kedden már vásárlói kedv is követte, illetve a fogyasztást is pótolni kellett. Rájöttünk, hogy a bevételből még nincs nyereség, hiszen abban egyetértettünk, csekélyke pénzzel rendelkeznek a diákjaink, így ár-

17. kép: Főpincér a számlagyűjtő „főkönyvvel” 2016. március 14-én

ban kell kínálni a dolgokat, illetve egy kicsi felárral dolgozhatunk.

Komoly tanulságokat vontunk le a nap végén és kb. 15 óraker becsületesen elfáradva - volt, aki el is aludt - folytak az egyeztetések az árufeltöltésről, ki mit fog venni, hozni, ki lakik közelebb ahhoz az üzlethez. Szerdára már tudtuk, hogy hot-dognak és gofrinak lenni kell, mert azt „viszik, mint a cukrot”. Minden nap a közeli élelmiszer cukrászati részéről hoztunk süteményeket, amelyeket 10 vagy 20 forinttal drágábban adtunk. A blokkokra nagyon figyeltünk. Az aznapi főpincér mindig beragasztotta a zöld könyvbe, hogy tudjuk, hol tartanak a kiadásaink és a bevételek, illetve, ha egészségügyi ellenőrzést kapnánk véletlenül az áruk eredetét és frissességét is igazolni tudjuk (17. kép).

A higiéniára nagyon odafigyeltünk, együtt gyakoroltuk mit és hogyan illik tálalni, erre mindig volt valaki, aki külön figyelt, hogy hogyan kezeljük az ételeket. Sokat mosogattunk, takarítottunk, melyet a szomszéd rajzteremben külön elszeparálva oldottunk meg. Nagyon sokat nevtünk, és vitáztunk is. A lányok nagyon ügyesek és rendkívül háziasságok voltak 12-13 éves korukra, de ezekben a tevékenységekben a fiúk

nem voltak járatosak, az ő feladatuk a pincérkedés lett. (17., 18. kép)

Meghívtuk a második napunkra a szülőket, hogy jöjjenek be délután egy kávéra, végül csak egyetlen szülőt láttunk vendégül, de mi vele is jól éreztük magunkat. Vártuk a takarító néniket (őket ingyen vendégeltük meg), a gimiseket, az alsósokat és a felsősöket, valamint tanárainkat, akik azon a héten nálunk vásárolták a kávéikat a Pilvaxban (19. kép). A tanterem előtti folyosón kialakítottunk egy kis kiülős „teraszt”, mivel telházszal működtünk (20. kép). Semmit sem adtunk borsos áron, és néha kaptunk borralalót, amit beforgattunk a hiányaink csökkentésére. Rájöttünk pár nap alatt, hogy bizony nem fogunk ezen meggazdagodni, de rendesen elfáradunk és még az is lehet, hogy „nullára” se jövünk ki. Pedig nem számoltuk az egyéb költségeket pl. a fenntartást, a munkabért, áramot, tisztítószeret, de beszéltünk róla. A teljes működési projektet 3-4000 Ft mínusszal zártuk, mégis nagyon kifizetődő tapasztalattal gazdagodtunk, hiszen többen rájöttek, hogy a vendéglátásban szeretnének majd dolgozni cukrászként vagy pincérként. Kiváló és esélyteremtő pályaválasztási kísérlet volt. (Később általános

19. kép: Gimnazisták a kávéházban 2015. március 10., háttérben a korpépet idéző dagerrotípiákkal

iskola után, öten is ezen a területen tanultak tovább.)

Március tizenötödikei ünnepség

Mivel pénteken ünnepség volt, az 5. napra egy újabb meglepetéssel készültünk, a kávéházat átköltöztettük a tornaterembe, és a lekasztott szekrényajtóink terítőik és dekorációk díszletként szolgáltak az ott előadott műsorunkhoz. (21. kép) A hét folyamán a kávéházunkba ellátogató vendégek most közönségként figyelték ebben az ismerős és kitágított környezetben a kávéház törzstagjait, személyzetét. Tanárként nagyon büszkék voltunk a hetedikesekre, mivel csudaszépen ünnepelőbe öltöztek és szerepeltek, így a Pilvax kávéházi projektünket egy sikeres irodalmi műsorral zártuk. Ez a kihívás a rengeteg és sokrétű munkával, fáradtsággal minden képzeletet felülmúlóan jól sikerült, flow-élményt élhettünk át, mindannyiunk számára teljes megelégedéssel fejeztük be a hetet. (22. kép)

rős és kitágított környezetben a kávéház törzstagjait, személyzetét. Tanárként nagyon büszkék voltunk a hetedikesekre, mivel csudaszépen ünnepelőbe öltöztek és szerepeltek, így a Pilvax kávéházi projektünket egy sikeres irodalmi műsorral zártuk. Ez a kihívás a rengeteg és sokrétű munkával, fáradtsággal minden képzeletet felülmúlóan jól sikerült, flow-élményt élhettünk át, mindannyiunk számára teljes megelégedéssel fejeztük be a hetet. (22. kép)

Fenntarthatóság mindig kihívás

Nem gondoltam volna, hogy a feladat neheze ezután fog következni.

Kialakítottunk egy hangulatos teret, melyben jól éreztük magunkat, de rend, harmónia megőrzése nagyon komoly nevelési kihívás elé állított. Úgy tudtuk csak megőrizni és fejleszteni környezetünket, hogy újabb közös feladatot találtunk ki magunknak, majd mások kerestek meg bennünket és láttak el kreatív alkotói tevékenységekkel. Ilyen volt a szekrényünk inspirálta mese a MiraCOOLum megírása (1. kép), megrajzolása, animálása, vagy az MMA „Az élet Kincsesháza” művészeti konferenciáján az előadásunk és kiállításunk, majd az oktogoni Starbucks-sal közös kávéspohár tervezői projektünk, a médiába való

20. kép: 3. osztályos vendégek a kávéházunk „teraszán”, az osztályterem előtti folyosózugban

21. kép: Hetedikesek, Varga Krisztina és Somody Beáta az ünnepi műsor után, háttérben a szekrényajtóinkkal a tornateremben kibővített „Pilvax kávéház”-ban

megjelenéseink és a MiraCOOLum kiállításunk a Budapest Art Brut Galériában. Közkívánatra még négy alkalommal megnyitottuk a Pilvax kávéházat, így sikerült nyolcadikos koruk végéig megóvnunk és megvédenünk a Pilvax termünket.

II. MiraCOOLum

Egy irodalmi pályázaton vettünk részt saját mesével, amelynek címe: MiraCOOLum (2015. április 27.) A szekrényünk belsejébe képzelt világot mesében és képekben fogalmaztuk meg.

Kísérleti „hangos, animációs képeskönyvet” hoztunk létre, 2015. március végétől április 27-ig. Megrajzoltuk a karakterfigurákat, megalkottuk a háttereket, stop motion technikával fotóztuk a papírkivágásos és tárgymozgatásos egyes animációkat, harmonizáltuk a képanyagot és a hanganyagot és elvégeztük az utómunkálatokat. Végül megszerkesztettük a képeskönyvet.

Kiállításaink

Magyar Művészeti Akadémia „Az élet kincsháza” - Művészeti nevelés, művészettel nevelés a közoktatásban konferencia (2015. szeptember 25-26.) Dr. Solymosi-Tari Emőke a Művészetelméleti Tagozat vezető-

je személyes látogatással kért fel és hívott meg minket, hogy bemutasuk vizuális műhelymunkánkat egy kiállítás és egy előadás kapcsán.

BAB Galéria: MiraCOOLum kiállítás (2016. április 7. május 6-ig), Gyűjteményes kiállítás a Gyermek Alkotókör munkáiból

Sajtó megjelenések helyi és országos médiumokban (Józsefvárosi újság, Bonum TV, Kossuth rádió, Népszabadság, Országépítő, honlapok)

Sikerünk az iskola falain kívülre is eljutott. Volt, aki cikket, más szakdolgozatot, de olyan is akadt, aki a sajtóban olvasott rólunk és filmet szeretett volna forgatni velünk. A kezdetek utáni történésekről hosszasan lehetne írni, hiszen az áramlatba újból bekerülni, csak újabb képességeinkhez mért kihívással, igyekezettel és fejlődéssel voltunk képesek.

„A szellemi és a művészeti adottságok nem vákuumban fejlődnek, minden külső ráhatás nélkül. Állandóan gondozni kell őket, mégpedig a megfelelő társadalmi környezet igényeit, reakcióit is figyelembe véve. És a fejlődésnek komplex módon kell történnie, csak így várható a tehetség kiteljesedése.

Ha a tanulók nem élvezik a tehetségüket fejlesztő tevékenységeket, nem ösztönzik belső hajtóerők-, akkor nagy valószínűséggel alábbhagy a lelkesedés.” (Csíkszentmihályi, 2010, 179. old.)

Hivatkozások

Csernyus Lőrinc, Dénes Eszter (2016). *Gyermek alkotókör a Józsefvárosban*. Interjú Somody Beátával. *Országépítő*, 27. évf. 2. sz.

Csíkszentmihályi M. (1997) *Flow - Az áramlat. A tökéletes élmény pszichológiája*. Akadémiai Kiadó, Budapest.

Csíkszentmihályi M., Rathunde, K., S. Whalen, S., Wong, M. (2010.): *Tehetséges gyerekek Flow az iskolában*. Nyitott Könyvműhely, Budapest.

22. kép: Közös sikerünk megélése, a megérdemelt boldogság